

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Bf.II.929/2014/3.sz.

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2015. február 18. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

végzést:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérlete és más bűncselekmények miatt ellen indult büntetőügyben a Debreceni Törvényszék 2014. október 27. napján kihirdetett 53.B.638/2013/15. számú ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban 5000 (ötezer) forint vádlottat terhelő bűnügyi költség merült fel.

Indokolás:

vádlottat a törvényszék a rendelkező részben írt ítéletével bűnösnek mondta ki testi sértés büntettének kísérletében (Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés), folytatólagosan elkövetett zaklatás büntettében (Btk. 222. § (2) bekezdés, (3) bekezdés a) pont) valamint személyi szabadság megsértésének büntettében (Btk. 194. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) pont). Ezért őt halmazati büntetésül 3 év 4 hónap börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 5 év közügyek gyakorlásától eltiltásra ítélte. Rendelkezett a vádlott feltételes szabadságra bocsáthatóságáról, az általa előzetes fogvatartásban töltött időnek a kiszabott szabadságvesztésbe való beszámításáról, a bűnjelekről és az első fokon felmerült bűnügyi költségről.

Az ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére, a kiszabott büntetés súlyosítása érdekében jelentett be fellebbezést. vádlott és védője elsődlegesen a zaklatás büntette és személyi szabadság megsértésének büntette tekintetében felmentés végett, másodlagosan pedig enyhítésért éltek jogorvoslattal.

A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség Bf.586/2014/1-I. számú átiratában a fő- és mellékbüntetés súlyosítására irányuló fellebbezést fenntartotta, egyebekben az ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A másodfokú bíróság a fellebbezéseket a Be. 361. § (1) bekezdése alapján, nyilvános ülésen bírálta el.

A másodfokú nyilvános ülésen az ügyész az átiratában foglaltaknak megfelelően a fő- és mellékbüntetés mértékének magasabb tartamban való megállapítását indítványozta.

A védő hangsúlyozta, hogy a zaklatás vonatkozásában csak a sértettől származnak a bűnösség megállapításának alapjául szolgáló információk, kétséget kizáróan így nem állapítható meg a bűncselekmény vádlott általi megvalósítása. A személyi szabadság megsértésének vonatkozásában ingadozóak a sértetti nyilatkozatok abban a tekintetben, hogy a vádlott gátolta-e a sértett mozgási szabadságát. Így a vádlottnak e két bűncselekmény vádja alóli felmentését kérte. Az enyhítés érdekében bejelentett fellebbezést a további időmúlással és a személyi szabadság megsértésének viszonylag rövid időtartamával indokolta.

A vádlott az utolsó szó jogán tett felszólalásában hangsúlyozta, hogy az élettársi kapcsolatukból kifolyólag vagyoni jellegű vitájuk volt a sértettel. Ő a saját dolgait kérte vissza a sértettől. Nem akarta őt megütni, nem tudja, hogyan történt a cselekmény.

A bejelentett perorvoslatok folytán az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást a Be. 348. § (1) bekezdése alapján teljes terjedelemben felülbírált. A felülbírálat során megállapította, hogy a törvényszék a bizonyítási eljárást igen nagy alaposággal, részletesen folytatta le.

Nem észlelt az ítéletábra a Be. 373. § (1) bekezdés II. pontjában felsorolt olyan (un. abszolút) eljárási szabálysértést, amely az ítélet hatályon kívül helyezését indokolná, de egyéb, az ítélet megalapozottságát, és az eljárás törvényességét befolyásoló (Be. 375. § (1) bekezdés) eljárási szabálysértés sem valósult meg.

Részben eltért azonban az elsőfokon eljáró törvényszék a perjogi normáktól és a követett gyakorlattól, mely az alábbiakban foglalható össze. A vádlottat a tárgyaláson történt kihallgatása során azt megelőzően nyilatkoztatta a bűnösség kérdésében, hogy figyelmeztette a Be. 117. § (2) bekezdése szerint a vallomásmegtagadás (hallgatás) jogára.

A vádlott kihallgatására vonatkozó, az eljárási törvényben több helyen szabályozott normák alapján kialakított és most már állandósult bírói gyakorlat szerint a vádlottat csak azt követően kérdezheti a hatóság a büntetőjogi felelősségről, hogy kioktatta a hallgatás jogára. Az önvádra kötelezés tilalmának elve és a hallgatási jog, mint a védelem jogának az Alaptörvény Szabadság és Felelősség része XXVIII. cikkének (3) bekezdésében is megfogalmazott részei ugyanis garanciális jellegűek, melyek maradéktalan betartására feltétlenül törekedni kell. Az eljárási szabályoktól eltérés jelen esetben ugyanakkor a követett ítélkezési gyakorlat szerint csak relatív, mert a vádlott az érdemi védekezést, a részletes vallomást már a szükséges törvényi figyelmeztetéseket követően terjesztette elő.

A 2012. évi CCXXIII. törvény 100. §-a 2013. július 1-jétől hatályosan megváltoztatta a Be. 85. § (3) bekezdését és a Btk. hatályba lépésére tekintettel előírta, hogy a tanút figyelmeztetni kell kihallgatása előtt a tanúvallomás jogosulatlan megtagadásának következményeire is.

A tanács elnöke a tanúk kihallgatása során valamennyi tanút arra figyelmeztette, hogy „a hamis tanúzást és a tanúvallomás jogosulatlan megtagadását a törvény szabadságvesztéssel rendeli büntetni”.

Ezzel szemben a Btk. 277. § úgy rendelkezik, hogy „a tanú, aki büntetőügyben a bíróság előtti vallomástételt a következményekre történt figyelmeztetés után jogosulatlanul megtagadja, vétség miatt elzárással büntetendő”. Ez a perjogi eltérés azonban csak relatív eljárási hibának minősül, és nincs kihatása a tanúvallomások bizonyítékként való felhasználhatóságára.

Az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget téve, helyes és hiánytalan tényállást állapított meg, mely a Be. 351. § (1) bekezdése értelmében, a másodfokú eljárásban is irányadó volt. A tényállás akkor megalapozott, ha a bíróság a törvényes vád elbírálása során a perrendi szabályok szerint lefolytatott bizonyítási eljárást követően, a vád tárgyává tett eseményeket megalapozatlansági hibáktól mentesen rögzíti. Ilyen megalapozatlansági hiba nem tárható fel az ügyben. Az elsőfokú bíróság ugyanis valamennyi lényeges tényre alapos bizonyítást folytatott. A nem vitásan ellentétes bizonyítási anyag alapján a büntetőjogi felelősség tekintetében lényeges tényeket hiánymentesen, az iratok tartalmának megfelelően rögzítette, s nem vétett hibát akkor sem,

amikor a közvetett bizonyítás szabályait szem előtt tartva, egyes kétséget kizáróan bizonyított tényekből további tényekre vont következtetést.

Meggyőzően indokolta, hogy a vádlotti védekezéssel szemben miért a sértett vallomásait és az azokat alátámasztó egyéb bizonyítékokat tette a tényállás alapjául.

A vádlottra terhes tényállást megalapozó bizonyítékok megerősítik egymást, szinergiájuk egyértelmű, az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenysége mindenben megfelel a formál logika törvényszerűségeinek.

Az eltérő tényállás megállapítására irányuló védelmi fellebbezés lényegében a bizonyítékok értékelésén keresztül támadja a megalapozott tényállást, mely a tényálláshoz kötöttség elvéből kifolyólag eredményre nem vezethetett (Be. 351-352. §).

Az elsőfokú bíróság törvényesen vont le következtetést a vádlott bűnösségére, és a cselekmények minősítése is megfelel az anyagi jognak. Az élet és a testi épség büntetőjogi védelméről szóló 3/2013. BJE. útmutatásai alapján valamennyi bizonyítékot - kiemelten az orvos szakértő által adott véleményt - értékelve, megalapozottan állapította meg, hogy a vádlott tudata, szándéka kiterjedt az életveszély bekövetkezésének lehetőségére. A feltárt alanyi és tárgyi tényezők gondos értékelésével az elsőfokú bíróság akkor sem tévedett, amikor nem látta megállapíthatónak a vádlott ölési szándékát annak ellenére, hogy a sértettet megöléssel fenyegette.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket helyesen feltárta, azokat helytállóan mérlegelte, és a bűncselekmény tárgyi súlyához, valamint az elkövető személyi körülményeihez igazodó, a törvényi rendelkezésnek megfelelő szabadságvesztés büntetést és közügyektől eltiltást szabott ki vele szemben. A büntetés tett arányos, szükséges és egyben elégséges is a büntetési célok elérésére, és összhangban áll a büntetékiszabási elvekkel is. Ezért a másodfokú bíróság sem a súlyosítás érdekében bejelentett vádhatósági, sem pedig az enyhítésre irányuló védelmi fellebbezéseket nem találta alaposnak.

A feltételes szabadságra bocsáthatóságra, a beszámításra, a lefoglalt dolgokra, valamint a bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezések is törvényesek.

Mindezekre figyelemmel a Debreceni Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 371. § (1) bekezdése alkalmazásával helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megállapítására vonatkozó rendelkezés a Be. 381. § (1) bekezdésén alapul.

, 2015. február 18.

Dr. Elek Balázs sk. . Gömöri Olivér sk.
a tanács elnöke előadó bíró

Dr. Háger Tamás sk.
bíró

ZÁRADÉK: A Debreceni Törvényszék 53.B.638/2013/15. számú ítélete a másodfokú határozat folytán a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Debrecen, 2015. február 18.

Dr. Elek Balázs sk.

a tanács elnöke